

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ'

Σάββατο Ἀθήνα, 7 Μαρτίου 1920

ΑΡΙΘ. 674

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μ. ΜΑΕΤΕΡΛΙΝΚ : Οικογενειακή ζωή. (Μετάφρ.
Κάκιας Λαζανά).
Α. ΒΟΥΤΥΡΑΣ : Ὁ Ἀπόκληρος (συνέχεια).
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ - Κ. ΚΑΡΘΙΟΣ : Ὁ Δὺν Κι.
χώτης (συνέχεια).
Ο "ΝΟΥΜΑΣ" : Φαινόμενα καὶ πράγματα.

Ι. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ : Ὀνοματολογικά.
ΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ : Μία ἐπιχείρηση.
Β. ΡΩΤΗΣ : Ὀχτάστιχα.
ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ : Νεοελληνική φι-
λολογία. — Ξένη φιλολογία. Φιλολογικὲς
ὁμιλίαι. — Ἡ Κοινὴ γνώμη. — Περιοδικὰ
Χωρὶς γραμματισμόν.

MAURICE MAETERLINCK

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Στὸν κήπο

Ἕνας ξένος
Ἕνας γέροντας
Μάρθα } ἑγγονοὺς του
Μαρία }
Ἕνας χωριάτης
Τὸ πλῆθος

Στὸ σπίτι

Ἡ μητέρα
Ὁ πατέρας
Δυὸ κοριτσάκια
Ἕνα ἀγώγι

Βουβὴ πρόσωπα

(Στὸ διάστημα ἐνὸς γέροντος κήπου με πολλὰς τιμὰς, ἔστιν ὅτι μετὰ τὰ παρὰ τὸν φῶς. Κάτω ἀπὸ μιὰ λάμπα φαίνεται καθαρὰ μιὰ οικογενεὶα, κατὰ τὴν ἀρχὴν ὁ πατέρας κάθεται κοντὰ σὸ τζάκι καὶ ἡ μητέρα μετ' αὐτὴν ἀγκῶνα σὺν τραπεζί, κοιτάζει σὺν κενῷ. Δυὸ κοριτσάκια σὺν κάταστρον, κεκοιμημένα, ρεμβάζουν καὶ χαμογελοῦν σὺν ἡσυχίᾳ τῆς κἀμρας· ἀλλ' ἐν ἀγῶνι κοιμῶνται, γυμνὰ σὺν ἀριστοτέρῳ ὄμῳ τῆς μητέρας. Ὅταν μανένται τοὺς σκηνοθετῆς ἢ κομνηθετῆς, τὰ κοινῶματά του φαίνονται ἀργὰ, σοβαρὰ, ἀραιὰ καὶ σὺν ἐκφυλισμῷ ἀπ' τὴν ἀπόστασιν καὶ τὸ φῶς. Ὁ γέροντας καὶ ὁ ξένος μπαίνουν σὺν κήπῳ αἰγῶν, μετὰ μεγάλη προσφύλαξιν).

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ. — Νά, κηρύττειν σὺν μέρος τοῦ κήπου, ἔστιν ἀπὸ τὸν πῶς αἱ πόλεις ποὺ βρίσκονται ἀπ' τὴν ἄλλην μεριά, εἶναι ματαλωμένες καὶ τὰ ἐξώφυλλα καλὰ κλεισμένα· ἀπὸ δὲ ὅμως δὲ βλέπω ἐξώφυλλα καὶ κάποιο φῶς διακρίνω καὶ ἀκόμ' ἀγρυπνῶν καὶ ἀπὸ τὴν λάμπα τους. Ἐν τῷ φῶς ποὺ δὲ μὲς ἀκούσαν γιατί ἀνέβγαινε κανένας ἔξω, τότε τί θὰ κάναμε;

Ο ΞΕΝΟΣ. — Ἀλήθεια, τί θὰ κάναμε;

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ. — Πρῶτα - πρῶτα ἤθελα

νάξεραι ἀνὰ θὰ βρίσκονται ὅλοι σὺν κἀμρα καὶ, βλέπω τὸν πατέρα καθισμένο σὺν γωνίᾳ του, μετὰ τὰ χέρια σὺν γόνατα, καὶ τὴν μητέρα ἀκουμπισμένη σὺν τραπεζί.

Ο ΞΕΝΟΣ. — Ἐμὰς κοιτάζει....

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ. — Μὰ! καὶ αὐτὴ δὲν ξέρει τί κοιτάζει τὰ μάτια τῆς δὲν κλείνουν. Μὰς κρύβουν καλὰ ἀπὸ τὰ δέντρα σὺν ἴσκιον τους, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὰς δεῖ. Μὰ μὴν προχωρεῖτε... Βλέπω ἀκόμα καὶ τὴν ἀδελφοῦλάν τῆς πεθαμένης, ποὺ κοιτάζουν ἀμύλητες καὶ τὸ παιδάκι ἀποκαμψιμένη, τὸ ρολοὶ τῆς γωνίας δείχνει ἐννιά ὥρες... Ἀνὰ προαισθάνονται τίποτα καὶ ὥστε μιλάνε.

Ο ΞΕΝΟΣ. — Ἄν δοκιμάσαμε νὰ κάνομε τοὺς πατέρας ῥήμα; Νά, γύρισ' ἀπὸ δὴ τὸ κεφάλι θέξετε νὰ χτυπήσω τὸ τζάκι; εἴν' ἀνάγκη κάποιοι νὰ τὸ μάθει προσιότερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ. — Καὶ γὰρ δὲν ξέρω τί νὰ κάνομε... Πρέπει νὰ εἰσέλθω μετὰ τὸν πῶς τὰ πράγματα. Γιατί ὁ πατέρας εἶναι τόσο γέρος καὶ ἀστενικὸς καὶ ὁ ξένος ἡ μητέρα καὶ τὰ παιδιὰ τόσο μικρά... Ὁ ξένος τὴν λατρεῖται... δὲν εἶχα ξαναδεῖ ποὺ ἐκφυλισμένο, σπῆνι. Ὁχι, ὄχι, γὰρ τὸ Θεὸς, μὴ χτυπήσει τὸν πατέρα· αὐτὸς θάνατος ἡμετέρος ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἐγὼ λέω καλύτερα νὰ τὰναγγελοῦμε ὅσο μποροῦμε πῶς ἀπλὰ, σὺν νὰ εἶτανε γὰρ κάποιο περιστατικὸν ἀπ' τὰ σκηνοθετῆς δὲν πρέπει νὰ φανῶμε ποὺ ἐκφυλισμένοι. γιατί τότε φοβῶμαι μὴν ἡ θλίψη τοῦ ποὺ θάνατος μεγαλύνῃται ἀπ' τὴν δικήν μας, φέρεται καὶ ἄλλο κακό... Πᾶμε καλύτερ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κήπου. Θὰ χτυπήσωμε τὴν πόρταν καὶ θὰ μποῦμε σὰ νὰ μὴν εἶχε τίποτα σταθεῖ· πρῶτος ἐγὼ· δὲ θὰ τοὺς φανῇ διόλου παράξενο ποὺ θὰ με δῶνε, γιατί πηγαῖνω σὺν τὸν θάνατον, ἄλλοτε γὰρ νὰ τοὺς πιάσῃ λουλούδια καὶ ἄλλοτε γὰρ νὰ περῶσω λίγες ὥρες μαζί τους.